U. B. BERGEN
Ms. 193 e

General Fiscal Wiwets anklage over Gr: Brandt

Man kan jo stille sig vor Gr: Brandt, at han havde paataget sig det som han ikke forstod, men han havde paataget sig det han ikke burde paatage sig.

Forladte han, istedet for at være demitteret fra Hoffet, eyen er kommen til Rente, saa gik det ud at være skud ved Gr: Struensees Forandring, som den der beskyldte en person paa hvilken han kunde forlade sig, den var han for, bedrøvet, og forsikrede stedse Gr: Struensee sin troskab og villighed til at adlyde hans befalinger. Hans post var altsaa at give agt paa alt hvad Kongen foretog sig uden i Ord eller Gierninger, og at forhindre at ingen maatte, der kommer til Kongen uden de som var partiske nyttige. Kammerherrens Opvartning blev forkortet; derimod skulle Kongen først Morgen have Opvartning af en Doctor som skulle give ham Pulver, ungtag Hans Majt. skal ha, det skadede, og, som Kammerherre Berg Torp har sagt, at Hans Majt. skal ligge saa stille som forhen, uden at han forlangede Doctorens Opvartning. Denne Doctor som var Prof: Bor Berger, som var Gr: Brandts og Struensees udvalgte Medhjelp, og, som ikke er at tvivle paa, og han gik strax, umiddelbar med en Stor Overpost i Danmark, lovede sig belønning til at incommodere Hans Majt. den Morgenen. De tvende andre Leib Medici Statsraad Berger og Viper lovede sig at forsømme til slige unyttige Gierninger, og følgelig var noie, at Prof: Berger var kommen for Kongens Hilbredes skyld, men allerede for den Tid den Morgenen skulle passeres med ham, som en Fortrolig af Gr: Brandt.

Det er jo stille at fatte hvorledes Gr: Brandt som man maae tilstaae har Forstand, og som kunde være Kongen og Landet til Nytte, som er Landets Barn, kan lade sig overtale til at være en Medgiører af Struensees Forretninger: Man kan vi fuldt sande ud, hvad der har bevæget ham dertil som en Person af Stand og Familie, at tilsidesætte den Høiagtelse som allerede vidste imod sig af mindre Stand, uden det er stedt af en umættelig Begierlighed til Ære, Rigdom, og at han i dette Haab opfyldt sig, som de dog Handler og Fød, der med Tyran i Naar Gr: Brandt, som han siger og skriver, ønskede at forlade Hoffet og reise bort, og allerede beholdt 1000 Rdr, istedet han imod saae, at det vi var noget der var ham tvetydigt, hvorfore forblev han da? Hvad skulle bevæge Hans Majt. stet at tvinge sig Oppasseren til? Det er altsaa ikke Udflugter hvad Gr: Brandt forestiller, og hvad han i sine Erindringer til Gr: Struensee haver anført, er ikke andet uden Trædsel imod hannem, Gr: Struensee, som skulle effectuere det som Gr: Brandt attraaede; Endskiønt man kan see, siden Gr: Struensee syntes at give gode Ord; Hi dersom Brandt ansaae den Tilstand han var i ved Hoffet, som et Helvede, som han skriver: sker stord det tie ham saare at blive Daly; ved at tage sin Afsked; Men det var aldeles vi vorent Hans Ulvor; Han er derfor vi at undskylde, som paatog sig den Post. idet denne Hans Station hos Hans Majt. stet Kongen, var Hans

befinder sig i disse Hans Forbrydelser:

1.

Hans Jan med sin Hær og Krigsfolk, indgaaet til Kongen Hans Herre, har sig forsætlig Hans Majestæt, sit naturlige Kongen, overfaldet, slaget og bidt Jern: Det er vistnok ikke lidet, og er det skulde passeret, og Hvilken er Gr: Brandts egen til Tiltale bekræftet med Widners Forklaring. Gr: Brandt har for Commissionen bekiendt, at efter Kongen var dag havde sagt noget som Gr: Brandt holdt for forurettelig, samt bestod en Tetron efter Jens og Gr: Brandt vaadskorte sig med Gr: Trumpeter, som opmuntrede Jan til at gaa ind til Kongen og sodre Satisfaction, er Jan, efter i forvejen at have lagt i et Klæder i Kongens Sengekammer nu Jagt Pistol, for derved at trænge gaaet ind i Kongens Cabinet, og der sit forsætlig Kongen, angrebet og Mishandlet Jan. Denne Hans tilstaaelse er med videre bekræftet med Kongens egen Declaration til Kammertiener Slet, som om Morgenen kom ind til Hans Majestæt, efterat Overfaldet var skeet om Natten, og sagde saa at Kongen var vendt paa Halsen. Kammertiener Brieghels Forklaring om denne aapbyaliga Gierning. Den samme Drog Morentz Hans Forklaring. Av alt dette er det udisputerligt fuldkommen Oplyst, at Gr: Brandt haver lagt sin Haand paa Kongen til at forsøge Hans Majestæt. En grum som Gierning som Kong David taler om i 2 Sam: 1 Cap: 14, 15, 16 vers: Hvorledes frygter du ikke at udrække din Haand til at fordærve Herrens Salvede, dit Blod vare over dit Hoved. Gr: Brandt har vel dette søgt at undskylde denne forma[illegible]lige Gierning med at forgive, at skadant mange gange er arri, veret Kongen av Gr: Holck og Warenstedt, dette at Hans Majt. Hænde ufor, gjerne Brandt denne Forbrydelse; Men for det 1ste om man for at Gjør, blir ikke sagt at skadan forma[illegible]lig Gierning var begaaet av Gr: Holck, og Warnstedt, saa kan den derfor ikke undskylde Gr: Brandt, som ikke bliver dertil bevæget, sondi en anden uden straf kan begaa den samme forsee. For det 2det kan Kongen aldrig tilgive Jan denne Forsætlse; thi da as ang anførte Widner forklarer, at Hans Majestæt siden den Tid ikke kunde lide Brandt, men bar siden frygt for at blive Overfalden av Jan, og at Hans Majestæt sagde den Nat derren i, som vi var skred tilsøen, hvilket giver tilkiende at Hans Majt ikke kan tilgive Brandt denne Forsætlse;

Ligesom og Hans Majestæt kaldet for Commissionen ved Kammer Junker Schach ladet tilkiendegive Brandts Opførsel, som ikke var skred naar denne Forsætlse var Jan pardonneret; Uagtet saadan Opførsel imod sin Konge aldrig kunde undskyldes, om den endog var skred i det Øjeblik, da Gr: Brandt holdt sig for at være forurettet, og det skulle sijnes, som Jan, forledet i Hidsighed havde giordt det, var der dog noget at sige; Men nu da Jan med Overlæg og koldt Blod gaaer ind til sin Konge, ud, viser de som vare tilstede, at ingen Widner skulle være om denne Gior, ligr Gierning, saaer Dørren i, at ingen skulle komme til Hielp, griber sin Konge om Halsen, truer Jan med Døden; og da Jan endelig skipper Kongen,

som maae bede for sig; troer Han, nu anden Gang skulde det ei gaae skadeløs til, udskylder sin Konge, som Han selv maae tilstaae, saa er der intet i nogen Maade at sige til Hans Undskyldning, neen Han er Dødsens Mand, og en af de grønneste Misdædere som nogensinde Jorden har bæredt. Han har handlet imod sin Ed; thi Han er forbunden at yde Liv og Blod for sin Konge og til Hans Forsvar; Men troelsløst overfalder Han sin Konge, og skulde, at Kongen bliver blodig. At Han forøvrigt at Kongen først skal have angrebet Ham, siger intet til Hans Befrielse og Undskyldning, med mindre det Haandskrift paa den Tid Hans Majestæt var opbrudt imod Ham, og Han havde noiagtigt sig allerede, som Kiendt være Mandskabet, skiønt dog ikke tilladt en Undersaat imod sin Konge. Men da Han gaaer ind til Kongen, hvor Han paa den Tid intet havde at bestille, allene for at sige Kongen Døreteter, da Han gaaer ind for at skulle sin Konge, da udskylder Ham, da Han trodser Kongen, saa har Han ingen Skuelse udi den Forklaring, at Kongen først skulle have angrebet Ham. Enhver Mand i sit Hiem der skaldes blev beviget, troer jeg vist Haver Lust til, at giøre den Skiælmspige som kom ind i Hans Stue og prostituerede Ham: Mageligt uretes Kongen! Om Hans Majestæt Haver befalet Ham paa Livet, Ham, da det neppe Hans fortiente Løn, og var nogle der baade for Gud og Kongen kunde forsvares. Gr: Brandts øvrige Opførsel imod Kongen, skal, som, at gaae ind i sin Fødder Kiole; Med sin Hat paa Hovedet at møde ind for Kongen, at komme skiødtesløs ind i Kongens Cabinet, er en usædelig Opførsel som ingen Herre kan taale, uden vanser med Ligegyldighed om en Tiener nogle mindre en Konge end sin Undersaat. Gr: Brandt undskylder sig med, at Hans Majestæt dette skaldes ville Han det, dette at det var skeet i de forrige Oppasseres Tid maae være indifferent; Men de første vidner Kongen Mildhed og Langmodighed, der ikke har villet skyet hvad de selv burde vide, og det sidste kan ikke berettige Ham; thi skiønt min Formand var en Tølper, skal Jeg derfor være det? Jeg kunde i dette Tilfælde opreise adskillige Exempler paa Gr: Brandts slette Forhold med at traktere Kongen foragtelig; Men da det store Crimen opskiuger alle de andre, er det unødvendigt skadant at anføre, for ikke at giøre det mislødtigere end det bestaaer. Jeg begiver mig derfor til Gr: Brandts anden Hoved Forbrydelse.

2

Hvori Gr: Brandt handlet imod den Troskab Han var Kongen sin Herre skyldig efter den Ed Han Hannem svoret og aflagt Haver, i det Han har været vidende om den ubilladelige Fortrolighed og Omgang som Gr: Struensee havde med sin Dronning, som Gr: Brandt vidste Struensee Haver Hans Befalingsmand, og det for den Forsæt som Han var overbødighed og Kierlighed, men ikke Lyst skyld. Gr: Brandt tilstaaer saadant, og at Gr: Struensee Haver Ham det bedøy. Vel Har Gr: Struensee udi Hans Declaration ikke skaldes ville det benegte. Gr: Brandts Udsigende, men hvor kan da alderles ingen Tvivl være; Naar man 1mo betragter Gr: Brandt først skulle være for Kongen, oppasser Ham, for hvilken anden Grund at komme til Kongen, paa det Gr: Struensee 2do skulle med sin ungen unøre Kiærlighed, spille sin Rolle. Hvad skulle bevæge Gr:

Struensee tie at tale med Gr: Bjelke, og at Gr: Bjelke sige ligr med Gr: i Dr, idem dette, at Gr: skulle vere tro, Gr: og paapa Brig. Det Gr: Brandt gaver vedst all den utilladelige Fortrolighed, hr: Tyrker med videre med Gr: Struensees Replique paa Gr: Brandts Erindringer: je n'ai partagé avec perso-ne la Confiance, que je vous ai donne, vous êtes le seul, qui possede mes se-crets et a qui je ne explique sur tous les Objects sans reserve. Det er Gr: Brandt som understaar i almindelighed, men som Kongelig Cabinet, Dagl: Gram og Baronen gaver i sondrehed paalagt efter Louvre 1-1-1. at forstramme Kongens Gage, Hans Nadr as yder sig Fornem anvorye. Der paahaar Gr: altsaa Troe Pligter, nemlig at aabenbare det for Kongen, eller og at forholde Vedkommende det, at saadant ikke bliver skr, at fravande et saa uskyldig Element, og true at ville aabenbare det for Kongen. Jeg sjuns at kunde høre en oprigtig Mand as Kongen og Kongen Huses Dr, at tiltale Gr: Struensee i denne Tone: Forvovne, Forræder, og Du mest Uforskammede iblandt det Menneskelige Kiön, som bör baade erkiende og Ære Overmagten og Majestæten! Vend af fra din Uforskam-menhed, og vied at Jeg endnu ved Dodselen er forbunden til at avvarge alt hvad som er Kongen og hans Familie til Vanære. Jeg troer at saadant gaarde virket mere end alle andre Memoires, men Ulykken var at der vare, skrev Kongen som coujonerede Gr: Brandt, som ikke ville sige: blive forbundet med dem Kongen! Jeg undres kiölig hvad mig kan svares, nemlig: Hvorfor gjorde Kongen det ikke? S: ja Hvorfor gjorde ikke Kongens Fiscal dette? :)

Men her til replicéres: der var ingen som vedst det saaledes som Gr: Brandt, der var ingen som saaledes var om Kongen som Gr:; Gr: holdt al, ke fra Kongen, just paa det Hans Majst skal ikke faae nogen Kundskab fra Gr: eller andre, men Hans Pligt var det som var om Kongen, som vedst te alting til Punkt og Prikke. Der som Gr: vil indvende, at saadant vi tilkom Gr:, skiönt Gr: maae tilstaae at Gr: havde det samme i Dende vend Hans Fortrolige Struensee, som siden, den 17. Januarii arriverede dem byge, saa kan Gr: vere as Cancellieraad Blechenberg og Frier, og Kammerherr og Broch Hvad der var Hans Pligt, og Hvad Gr: burde giorde, men da Gr: saadant ikke allene havde neglected, men endog bedrevet alt det, saavidt det stod til Gr:, vi at blive for Kongen aabenbaret, saa, da Gr: Struensee formedelst denne Last, er bedömmen at have forgrebet sig mod Kongens Høihed, bliver Gr: Brandt som Medvider at ansee paa samme Maade ef-ter Louvre 6-4-14.

3.

Ligesom Gr: Brandt gaver sidst sin Utroskab imod Kongen i forrygaars, da Post, saa har Gr: ved nogre breve dat i efterfölgende, og i at have colle-deret med Struensee, i at fravende Kongens Casse adskillige anseelige Summer Penge. Det er nogle lut for en Fyrste som daglig er om sin Konge, og nogle nogre for den som saaledes er om Gr:, at ingen andre kan komme, at bringe sig, men saadant Forhold er vi saa lut at forsvare, om ved og Monarchens Dannelse er dertil; thi dem bör ligesaa lidet Misbrug Kongens Naade udi tilfolde som anseelig Penge som Forstillinger. At opbeare en Summa Penge as 70,000 Rdr udi en saa kort tid, somdi Gr: har generet

Kongen, oppe Bat Gaar, ikke til Hans Herlighedse, men til Hans og andres Sikkerhed, hvor at vise Forsvarlighed og Uforsigtighed samt ingen Efterladt. Hvo kan ansee Dem fuldt paa en saa kort Tid da Landet er i Gield, da 70,000 Mennesker dertil i alt have maatt Contribuere ad deres Saligheder og Gaar for deres Mund-Portion, blev vi Pligtig ikke imodtagt af den der ville vise sig en Patriot. Kongen Gaar ei Heller skiøn: ket Gr: Brandt saadan Dom, som Gr: Struensee selv ad 6000 Rdr Gaar giordt 60,000 Rdr, Gaver tilmandet Gaar disse. Da Gr: Brandts Dom til de Gaar Forlagde Qvæstioner viser at Gaar først skal Gaar bekommet 10,000 Rdr, derefter 60,000 Rdr, skiønt Gaar ikke vinder Sagen 50,000 Rdr, og endelig 3000 Rdr til Nytaar, foruden 300 Rdr. Gr: Brandt selv maatt tilstaae, at det kom Gaar besynderligt, ja Suspect for, saa: vel som dette Document findes Qualificeret, Gvor disse 60000 Rdr ere førte til Vidnisbyrd, og som jeg underdanigst udi denne Post mod Gr: Struensee Gaar opklaret. Gr: Brandt negter ikke at Gaar modtaget Pengene, dette taaler vi derfor at Gaar gienat Qvæstioning, vel at Gaar talede Kongen derfor, dog vi adsat Dommen.

Naar det jeg Gaver anført i denne Dag imod Gr: Struensee tagen i betragtning, kan det aldrig kaldes i Tvivl, at jeg Gr: Brandt Gar vorret Medviderne i denne for: maadelige Gierning, og altsaa giordt sig pligtig in Crimini falsi.

Disse ere Gr: Brandts Hovedforbrydelser for Hans egen Person, foruden at Gan Gaver taget Deel med Gr: Struensee i alle de Ting som denne Sidste paatænkt, Gar Gaft sin Fortrolige og Medskuber til at fuldbyrde alt det Gr: Struensee ville Gaver, og ikke efter sin Ed og Pligt søgt at afværge alt det som var, og som Gan selv kunde fatte, ville blive Høist skadelig, Endelig alt jeg anføre, er Umid: delig for at anføre, som det er denne Høje Commission bekiendt, og til min Gave: rende at undlegge, Gaver Ære nok, Gvorfor dem og skuldre fremsættes.

At Gves Kammerherre Enevold Brandt som vi alle Gaver vidende sagt den underdanigste Ærbødighed Gan var Kongen sin Herre pligtig, men undog dette sig til at indgaae udi Hans Majts Gemak, der, ikke allene ikke talt til, Høiste sammen Hans Kongelige Majestæt, men undog vovet den allerfor: maadeligste og uhørte Gierning, at lægge Haand paa sin Herre Kongen, Gvis Daarede! Hans Kongl. Majestæt til forsvarsløs paa sin allerhøjeste Person, men undog i andre Maader sig ofter imod Hans Majestæt forholdet Gaver og imod sit bedre Vidende i mange Maader derudi Dannet, undog Hans Majestæt Gammen mangen Maade Gaver bevist; Skal ifølge Lovens 6-4-1 og 14 Aar: nor: da tildømt, at Gans sin Grevelige Værdighed og Kammerherre Embede for: brudt tilligemed Ære, Liv og Gods, skuldre at Hans Grevelige Naade as Kodelen sønderbrydes, Hans Høire Haand as Gammen levendes asthugges, Kroppen Fjer: res og lægges paa Stejle og Hiul, og Hovedet med Haanden selvtre paa en Stage, Hans Midler at vorre Kongen Fiendtlig, og ifald Gan skulle Gaver Liv avven: ger, da de at miste deres Stand og Skammer. Og skuldre endelig Dagen under Dom.

Kiøbenhavn den 21. April 1772.

J. U. Wivet.

Brandts Bro Memoria til Commissionen dat: Citadellet Fridrichshavn den 11. April 1772.

Bro Memoria!

Jeg overbeder dem meine Dommere, at høre til Hans Majst. tal, og overlade dem alene, naar de have læst det, saavel som dette B: M:, om de da finde for godt at lade det overlevere til Hans Majst. Kongen eller ikke.

Hvad jeg nu skriver dem til, er ikke at Document, som jeg forlanger lagt ad Acta, eller at skulle høre til min Proces. Evnet til Kongen, er mig nok slet skrevet, men mine første Pen var mig nok Dette. Jeg beder Kongen om Forladelse, ved det jeg nu ved, at det endog i alle Tilfælde er en Undersaats Pligt at gjendrive sig for sin Konge: Tilsom ville vi det blive, dertil Ord have brugt mig dertil. Mit Øre kunde have været mere bedrøvet og mere ædrueligt, men jeg troede vi, at det ville have behaget Hans Majst. tal. Jeg beviger den Talemaade, at Kongen har tidt sagt, at ingen endnu havde vidst saa gode Vidnd med alle sine Undersaatter, siger den jeg: dette pleyede han gemeenlig sige, naar han var mig god, og den Idee haaber jeg derved at tilbage kalde: Han har tidt tillagt, at ingen havde saa mangen Ligsind med sin som jeg, og denne Talemaade har jeg udlagt, da den ville være for dristig. Jeg ønsker ikke, at dette Øre maatte forbause Hans Majst. i et lyksaligt Øjeblik, med han først Valg at læse det. Jeg finder det naturligt, at der hos dem meine Dommere! ja med og saa hos dem, som de finder for godt at vise dette, opkommer en dobbelt Tvivl; den første: Forbinder og saa Brandt efter Dagens Natur, at Kongen alene skulle bemande ham? den anden: Hvad Ønsker han da videre? Med den samme Oprigtighed, hvor med jeg har forklaret min gandske Dag, kan jeg forsikre dem, at der som det var paa Billigt, gandske at oplyse min Dag, dels ved at føre nye Vidner, dels ved at giøre Contra Questioner til de anhørte, saa ville paa mange Øres, Dommere og Retfærdighed tilbede, forvandle sig til den oprigtigste Medlidenhed! men dette ønsker jeg ikke, om ved mit Liv eller Ære ved derved skulle forbrydre.

Jeg vender nogle faa, men rigtige Omstændigheder, som kan bevege dem til at tro, at jeg dog har været bitter imod Kongen, neml:

1. at have bidt ham i Fingeren; men mit Udsigende bekræfter og saa, at jeg vi vedste det førend til sidst; det skeede altsaa vi animo nocendi, men det var en naturlig bevegelse at lukke sin Mund, naar man grov i den i Øjnene, og da jeg blev det vare, bad jeg om Forladelse! Kongen klappede mig paa Kinden, og sagde, det skeder ikke.

2. Jeg har selv udsagt, at have lagt en liden Nedpidsel i Klæderne, for derved at komme ind til Kongen, men har jeg giordt det? Kunde det vides uden ved min Oprigtighed? Og, Øre De, om mig have taabe

skulle straffes.

3. Jeg har brugt utilbørlige Ord imod Kongen ved denne Leilighed, omendskiønt og da jeg bekiendes for, uden i den bedrøvelige Collision at vise min Courage ved Ord eller Gierninger, valgte Jeg det første.

4. En rigtig Omstendighed, som gierne skal tiene Courages Udvisning tienlig vederhørig, er, at Kongen tidt sagde: Vorde Jeg der var en Cadjon, da skiød jeg bag Døren og slog den i Hiel. mon

5. Hvorfor er Han da nu forandret? nemlig fordi jeg fra den Tid af, var vogtet alvorlig og mere vederhørig ved Liesyn, end Jeg gierne for at give Kongen tilbageholden, og som Haaber den Virkning, at Jeg troede Jeg var Ham imod, og at Hvert Gemyt som først er fortvivlet, tilliggger sidden alting til det værste.

6. Jeg vidner for Gud som kiender mit Hiertes, at saadan Ergierrighed eller dermed ligt, er aldrig før eller siden vorden. Han har engang bestaaet mig som Landsfader i Tanketale: Jeg bøllede, tog den op og sagde, Hvorfor gior de det? Jeg er dem vist ikke imod; Og derimod var Han tilfreds.

7. At jeg aldrig har anseet denne Ergierrighed for andet end et Djevrerie, Ungdomsmod og Dolsomhedens Værk, sees deraf, at jeg da Commissionen var begyndt, nedrøm ikke vidste min Forseelse. Derfore troer Jeg at have besvaret den første Twist.

Jeg er aldeles villig at dø, ja at taale all den Straf som mig bliver paalagt; det er Guds retfærdige Haand som jeg har fortient, men jeg holder det for min Pligt denne Gang at tale.

Hans Majestet er mig ukiendig, derfor blev jeg fængslet, derfor blev jeg skiældt; derimod kan jeg intet indvende: Jeg kiender den Haand som slaaer mig, men den samme Haand kan og slaae, lade, og forlade, ligesom Kenrich den Første, der tilgav længst forrige Forseelser; Ja skulle de hvorudem finde dette at være for ringe Naade, men erkiende at jeg forskyldig fortiener mig for Hans Majestet, da holder jeg mig det aldeles ei for nogen Skam.

O! naadige Gud min Formuer! tydelig kiender indfor, hvorledes min Position var for Kongen! naadige retfærdige og sand Gud, men Skrap glemmer igien, hvorledes den vorder ved det Overvorte, da ville vist dens Øine vaades og dens Hiertes rører sig Medlidenhed! Dog — Jeg befaler min Dag i Guds Haand, og beder dem om det, som jeg ikke kiender nødig at bede dem om, nemlig at følge Deres Overbevisning, dermed er Jeg aldeles forsonet.

Udi Ærend til Hans Majestæt, har Jeg Pligt i Ydmyghed at
maatte tilbringe mine Tage, og derved mærker Jeg at Dend
i en langt fraliggende Provincz: Jeg ved ei, om den er vigtig
Post ledig, som Jeg kunde haabe, men Jeg ved at den i Bramsted
er vel den største, og at Conferentzraad Arnholdt har længe ønsket
at komme derfra. Videre, skulde Jeg ei mine Tanker vi; thi
hvad Ret kunde Jeg dem at foder

Friderichshavn den 11. April 1772. Brandt

#

Derefter blev an Commissionen den 25 Aprilis 1772, afsagt Dom,
som siden den 27 dito, av Kongen blev approberet saalydr:

Da i dem foranførte af den af Os anordnede Inquisitions Commis-
sion paa Christiansborg Slot afsagde Dom; som tilfinder Ernold
Brandt, for hans Høi[e]t afstyrlige og forurettelige Foretagende
og Forgribelse imod og paa Kiærs rette Person, at have forbrudt Ære,
Liv og Gods, og være degraderet fra hans Grevelige og all anden Hem
forrørdt Værdighed; hans Grevelige Vaaben af Harpen at hugges paa
Retterstedet dødt sønderbrydes; hvorefter hans Høire Hand skal hugges
af, og derpaa Hovedet: Kroppen fjerdeles og lægges paa
Stejle, men Hovedet med Haanden sættes paa en Stage, fremvist
skal dø i alt approberet, hvorefter de Vedkommende sig allerunder-
dannigst have at rette. Skeet paa vort Slot Christiansborg
den 27 Aprilis 1772

Christian

C. Thott

Lützdorph, Schumacher. Dons. Isted. Vogel.

Denne Dom blev og dagen efter, den 28. Aprilis exequeret.